

Kirurgiskandalen ved Nordlandssykehuset

Av Inger Anne Lillebø
Journalist i Avisa Nordland

Forord:

Endelig kan Nordlandssykehuset HF puste ut. Dundrende underskudd på over 200 millioner er, på mirakuløst vis, snudd til et regnskap i balanse. Det er ikke uten grunn at administrerende direktør Eivind Solheim får ovasjoner fra styret for å ha snudd det økonomiske marerittet. Endelig får Nordlandssykehuset beskjed fra helsestatsråden om at de kan fortsette utbyggingen og renoveringen av sykehuset i Bodø. Det er også et stolt styre som vedtar bygging av et helt nytt sykehus på Stokmarknes. Til sammen skal det investeres for rundt tre milliarder kroner.

Nå er ikke penger lenger et problem. Kritikken mot helseforetakets omorganisering til klinikkmodellen har også lagt seg. Ferieavviklingen for sommeren 2010 ble planlagt uten sverdslag. Helseforetaket er i ferd med å gå i feriemodus.

Så bestemmer en spinkel og avmagret kvinne på 61 år seg for å fortelle sin historie. En historie så utrolig at den knapt kan være sann.

26. juni 2010 forteller Avisa Nordland om Lillian Olsens mareritt. Olsen, som selv har jobbet som sykepleier ved Nordlandssykehuset i over 30 år, ble operert for kreft i bukspyttkjertelen 29. juni 2009 ved sykehuset i Bodø. Det viste seg at hun ikke hadde kreft. Operasjonen medførte så mange komplikasjoner at hun ble sykehuspasient i over et år. Olsen er i dag fortsatt i systemet, men nå under rehabilitering.

Men det alvorligste var at Nordlandssykehuset ikke hadde lov til å utføre denne type operasjoner. Helse Nord hadde bestemt at denne type kompliserte inngrep kun skal utføres ved Universitetssykehuset Nord-Norge i Tromsø eller Rikshospitalet.

Det som så ut til å bli en rolig sommer, ble i stedet den verste i helseforetakets historie.

Prosesen:

I august 2009 ble det antydnet for Avisa Nordland at en pasient var feiloperert av Nordlandssykehuset. Vi holder kontakt med pårørende. I mai 2010 settes jeg på saken og kontakter Lillian Olsen og hennes pårørende. De kan ikke forstå at ingen skal stå til ansvar for den behandlingen 61-åringen var utsatt for. Jeg inviterer til et møte med de pårørende der vi går gjennom saken.

På dette tidspunktet var Lillian Olsen svært syk og pasient ved Nordlandssykehuset. Pårørende forteller at hun selv ikke vil bidra til saken, men at de godt kan stå fram. Som part

har familien fått en del dokumenter, også fra Statens Helsetilsyn. Familien har engasjert advokat.

Dokumentasjonen viser at Helsetilsynet allerede har oppnevnt en sakkyndig som har uttalt seg spesifikt i saken til Lillian Olsen. Dokumentene avslører i tillegg en korrespondanse mellom Helsetilsynet og Nordlandssykehuset der helseforetaket ikke avviser at de har brutt retningslinjene for kreftoperasjoner i bukspyttkjertelen.

Saken er nesten for ille til å være sann. Jeg kontakter advokaten som bekrefter historien. Men dette er Lillian Olsens sin sak, og jeg bestemmer meg for å avvente hennes sykdomsforløp. Hun er rett og slett for syk til at jeg kan møte henne.

Noen uker senere er Lillian Olsen til kontroll på Rikshospitalet. Vel hjemme i Bodø inviterer hun meg hjem for en samtale. Olsen er veldig skeptisk til avisoppslag, og hun er redd for hva hennes arbeidsgiver (Nordlandssykehuset) vil si og gjøre hvis hun står fram med denne historien.

Olsen var fortsatt svært syk og hadde utviklet alvorlig diabetes, en direkte konsekvens av operasjonen i Bodø.. Ikke minst var hun psykisk helt utkjørt. Likevel ville hun møte meg, vel og merke uten blokk og uten fotograf.

I denne prosessen møttes vi flere ganger. Hun var bitter, svært bitter. Fordi det så tydelig også var en ren systemsvikt i Nordlandssykehuset innså hun til slutt at historien hennes var for viktig til ikke å fortelles, ikke minst av hensyn til andre pasienter.

Jeg var da klar over også VG jobbet med denne saken. Men selv om vi var i en konkurransesituasjon, mente jeg det var uriktig å legge press på Lillian Olsen. Olsen var på dette tidspunktet seksjonsleder i Nordlandssykehuset med ansvar for 120 ansatte. Det måtte være hun som tok valget om publisering. Ikke minst fordi livet hennes, både personlig og profesjonelt, ville bli forandret.

Først etter den tredje samtalen med henne ble det snakk om et intervju. Under det femte besøket fikk jeg ta med fotograf Helge Grønmo. Da var fotograferingen nøye planlagt på forhånd.

Før publisering fikk Olsen se de ferdige avissidene der vi presenterte hennes sak. På den måten var Lillian Olsen godt forberedt, noe som i hennes situasjon var viktig.

Saken:

Lillian Olsens egen fortelling bekreftes av dokumentene fra Helsetilsynets sakkyndige. Det var mistanke om kreft i bukspyttkjertelen. Hun trodde på legene og sa ja til at det ble tatt kreftprøver. Da hun våkner av narkosen var deler av bukspyttkjertelen fjernet, deler av tynntarmen var borte, milten var fjernet, spiserøret var koblet fra og lever var skadet. Tre dager etter den første operasjonen i Bodø kom svaret: Lillian Olsen hadde ikke kreft.

Den første operasjonen var 29.juni 2009. Hun ble reoperert 6. juli i Bodø uten at hun ble bedre. 17. juli ble hun overført til UNN i Tromsø der hun ble reoperert fire ganger for å rette opp skadene. Men heller ikke da ble Lillian Olsen frisk. Hun sendes videre til Rikshospitalet, der flere kirurger prøvde å ”koble” henne samme innvendig igjen.

Helsetilsynets sakkyndige skriver at behandlingen hun fikk grenset til det overmodige og at å tilby pasienten denne behandlingen i Bodø var uklokt.

Jeg satt med en rekke medisinske dokumenter og sakkyndige uttalelser. Jeg kontaktet en lege som hjalp meg med å "oversette" dokumentene for å unngå feiltolkninger. Lillian Olsens historie var bekreftet, ikke bare fra advokaten, men også fra Helsetilsynets sakkyndige og min gjennomgang av dokumentene.

Så var det å hente inn tilsvar. Gjennom alle dokumentene jeg fikk tilgang til dukket navnene på overlege Rastislav Kunda og seksjonsoverlege Johannes Diermann opp igjen og igjen. Begge kirurgene hadde vært involvert i Nordlandssykehusets håndtering av Lillian Olsen. Selv kjente hun begge to personlig.

De to er de samme to kirurgene som Nordlandssykehuset selv gjorde et stort nummer ut av da de ble ansatt. 10. januar 2009 hadde Avis Nordland oppslag på de to der klinikksjef Hans Rydningen skrøt av hvor heldige sykehuset hadde vært da de to spesialistene valgte å jobbe i Bodø.

En uke før publisering tok jeg kontakt med fagdirektøren i Helse Nord, Jan Norum. Han var informert om saken og ga fort uttrykk for at dette ikke var noen god sak verken for Helse Nord eller Nordlandssykehuset. Tirsdagen før publisering tok jeg så kontakt med Nordlandssykehuset og fikk intervju med direktør Eivind Solheim. Han ønsket ikke å uttale seg fordi saken var under gransking av Helsetilsynet. Han viste også til at dette var en pasientsak og at han hadde taushetsplikt.

Jeg tok så kontakt med legene Diermann og Kunda. Diermann, som da var ansatt i Helgelandssykehuset Mo i Rana, ba om å få spørsmålene på en e-post, noe han også fikk. De to ble bedt om å gi sin versjon av forholdene rundt Lillian Olsen, og om hvordan det kunne skje at de hadde foretatt operasjon som sykehuset ikke hadde lov til. Jeg hadde kontakt med de to flere ganger. Begge valgte å avstå fra å gi kommentarer. De begrunnet dette med at saken var under granskning av Statens Helsetilsyn. Det eneste Kunda ville si var at det var han selv som hadde meldt saken inn for tilsynet.

De to fikk allerede fem dager før vi publiserte beskjed om at vi kom til å skrive om saken uansett om de ville kommentere eller ikke, og at vi vurderte å bruke navn og bilde på de to legene.

Tilsvarene ble innhentet i begynnelsen av uke 25, en uke før publisering. Siste kontakt med Diermann var to dager før publisering.

Også Statens Helsetilsyn ble kontaktet, uten at de ville gå inn i saken fordi den var under granskning.

Jeg hadde dessuten kontakt med klinikksjef Hans Rydningen flere ganger, men han ville ikke uttale seg offisielt.

Lørdag 26. juni 2010 publiserte Avis Nordland Lillian Olsens historie. Foruten førstesida brukte avisa fire sider. Familien lånte oss bilder som var tatt mens Lillian Olsen var på det sykeste, bilder de godkjente for bruk i AN.

På første dag gikk AN ut med navn og bildet av de to kirurgene. Bruk av navn og bilde ble senere innklaget til PFU av Nordland legeförening og Nordlandssykehuset. 14. desember 2010 avsa PFU denne avgjørelsen:

I Vær Varsom-plakatens punkt 4.7 manes pressen til varsomhet med bruk av navn og bilde og andre klare identifikasjonstegn på personer som omtales i forbindelse med klanderverdige forhold. Det fremgår videre at en identifisering må begrunnes i et berettiget informasjonsbehov. Spørsmålet her er derfor om det finnes vektige argumenter for at allmennheten skulle få vite hvem de omtalte kirurgene var.

Et moment er sakens karakter. Utvalget konstaterer at de omtalte operasjonene er utført i strid med gjeldende retningslinjer, noe som heller ikke er bestridt av klagerne, og at operasjonene har hatt svært alvorlige konsekvenser for pasientene. Dessuten merker utvalget seg at omtalen medførte at flere tilfeller ble avdekket, og derigjennom systemsvikten. Det kan imidlertid tenkes at dette kunne vært omtalt uten at kirurgene ble identifisert.

Tidligere har utvalget påpekt at personer i betrodde stillinger eller verv må akseptere at offentligheten får kjennskap til at de er innblandet i staffbare eller klanderverdige forhold av betydning for utøvelsen av stillingen. Slik utvalget ser det, besitter man i kraft av stillingen som lege en tillit og et ansvar som innebærer at man må tåle et kritisk søkelys på seg når man er involvert i forhold av en slik art som omtalt i det påklagede tilfellet.

Slik utvalget ser det, er faren for forveksling – at noen som ikke er innblandet skal bli utsatt for mistanke fra publikum – et annet argument som taler for en identifisering. Dette er særlig aktuelt i tilfeller der det er snakk om små miljøer hvor en bestemt yrkesgruppe – som her – utgjør et fåtall personer.

Videre mener utvalget at det tydelig fremgår i det påklagede tilfellet at de omtalte operasjonene granskes av Helsetilsynet, og at det foreløpig ikke foreligger noen konklusjon. Selv om Avisa Nordland refererer noen konkluderende uttalelser og synspunkter fra ulike parter, kan utvalget ikke se at avisa foretar noen forhåndsdom.

Selv om man ideelt sett kunne ønsket at det fremkom flere opplysninger om den typen operasjoner som er utført, kan ikke utvalget se at omtalen skulle stride mot det presseetiske kravet til saklighet og omtanke i innhold og presentasjon. Her merker utvalget seg også at AN har referert uttalelser fra en sakkyndig i saken, og at så vel sykehusledelse som de omtalte kirurgene er gitt anledning til å kommentere forholdet. Slik utvalget ser det, har sykehuset derfor selv hatt anledning til å bidra med den faglige informasjonen som etterlyses i klagen, og slik sett hatt muligheten til å sørge for en mer balansert fremstilling av den medisinske problemstillingen, uten å måtte bryte taushetsplikten.

Avisa Nordland har ikke brutt god presseskikk.

Publisering:

Avisa Nordland publiserte første sak lørdag 26.juni 2010. Da hadde jeg jobbet intenst med saken i over en måned.

Oppslaget skapte mildt sagt oppstandelse. Flere pasienter meldte seg, de kjente seg igjen i historien til Lillian Olsen, også de var operert av Kunda og Diermann.

Fordi jeg gikk på planlagt ferie, ble den løpende nyhetsdekningen de neste dagene gjort av AN-journalistene Øyvind Johansen, Trude Landstad, Ole-Andreas Pedersen, Jonas Bjørkli, Hans Trygve Holm og fotograf Tom Melby. Mine kolleger dekket saken fortløpende med pressekonferanser, personalmøter på sykehuset og utspill fra Helse Nord og

Nordlandssykehuset. Vi hadde jevnlig telefonkontakt i tillegg til at jeg mottok flere tips i saken som jeg formidlet til mine kolleger.

28. juni publiserte AN en ny historie. Randi Waade fra Tverlandet ble også operert for mistanke om bukspyttkjertelkreft av legene Kunda og Diermann. Ikke hadde hun kreft, og også hun ble så skadet at hun et år og fire måneder etter inngrepet fortsatt var sykmeldt. Waade ville fortelle sin sak etter at hun hadde lest historien til Lillian Olsen i AN.

Sykehuset tok grep og fjernet Rastislav Kunda fra pasientrettet virksomhet. Også Johannes Diermann ble fjernet fra kontakt med pasienter, selv om han nå jobbet ved Helgelandssykehuset i Mo i Rana.

29. juni går klinikkssjef Hans Rydningen av. ”Dette er en dypt tragisk situasjon og jeg føler med dem som har vært gjennom stor lidelse på grunn av våre feil” sier han.

Sykehusansatte går ut i media og hevder at saken svekker omdømme til sykehuset og at den vanskeliggjør rekruttering. Vi har også intervju med leger som mener at AN har forhåndsdomt Rastislav Kunda og at dette må ta slutt.

1.juli publiserte AN sak der tillitsvalgte og styreleder sier at de har full tillit til sykehusdirektør Eivind Solheim.

Så smeller det igjen. 1.juli trekker Eivind Solheim seg som administrerende direktør. Et brev fra Helsetilsynet til Nordlandssykehuset i september 2009, der tilsynet ba direktøren redegjøre for hvor mange operasjoner av mulig kreft i bukspyttkjertelen Nordlandssykehuset utførte i året, fikk aldri den oppmerksomhet fra direktøren som det burde. Solheim ba klinikkssjef Rydningen om å svare. Da Solheim velger å gå sier han at han hadde det formelle ansvaret, og at han ikke på et tilstrekkelig vis hadde gått inn i saksforholdet.

Politiet i Salten bestemmer seg så for å starte etterforskning.

Først nå avbryter styreleder Stig Fossum i Nordlandssykehuset sin ferie. Han reiser hjem for å håndtere krisen. Han starter prosessen med å finne ny direktør. Ny direktør konstitueres og styret etablerer en ny funksjon som medisinsk direktør. Den midlertidige direktøren er i dag fast tilsatt som leder for helseforetaket.

Gjennom disse hektiske dagene i slutten av juni og begynnelsen av juli hadde AN flere ledere og kommentarer om saken.

Etter sommerferien tar jeg over ansvaret for kirurgiskandalen igjen. Her ligger åpenbart mange oppfølginger. Det første jeg gjør er å ringe avgåtte klinikkssjef Hans Rydningen. Men han hevder at jeg har ødelagt livet hans og slenger på røret med klar beskjed om at han aldri vil snakke med meg igjen.

I september hadde Statens Helsetilsyn gått gjennom alle klagen som følge av ANs avsløringer 26.juni. Tilsynet hadde bestemt seg for å granske 15 operasjoner. De fleste utført av Kunda og Diermann der minst 13 av sakene gjelder operasjoner etter mistanke om kreft i bukspyttkjertel.

Norsk Pasientskadeerstatning gransket sju saker som omfatter de to overlegene. En av sakene gjaldt en slankeoperasjon der pasienten fikk erstatning. Leif Edvardsen fikk store komplikasjoner etter å ha blitt operert av Johannes Diermann. NPEs sakkyndige konkluderer med at metoden som ble brukt innbar høy risiko for lekkasjer og mer alvorlige komplikasjoner. Også her var Rastislav Kunda involvert. Før AN publiserte saken om Edvardsen ble begge legene bedt om kommentar, noe de avsto.

Avsløringene i AN medførte at styret i Nordlandssykehuset bestilte en ekstern revisjon av internkontrollsystemene og kvalitetssikringen i Nordlandssykehuset HF. 11.november 2010 innkaller den nye ledelsen i helseforetaket til pressekonferanse. Der offentliggjøres rapporten som avdekker at det er betydelig svikt i kvalitetssystemene og internkontrollen ved helseforetaket. Hovedtillitsvalgt for Norsk Sykepleierforbund i Nordlandssykehuset går nå så langt som uttalte til AN at hadde de hatt systemene på plass i 2008 ville ikke pasientene blitt utsatt for disse operasjonene.

Konklusjonen i rapporten er alvorlige. ”Internkontroll gir ikke rimelig grad av sikkerhet for at den kliniske virksomheten er under tilfresstillende kontroll og at tjenestene leveres i samsvar med fastsatte kvalitetskrav”, heter det.

Som eneste avis har AN intervju med Lillian Olsen om hva hun syns om innholdet i rapporten. Hun er rystet og oppgitt.

Så trekker styreleder Stig Fossum seg. Formelt ber han om avløsning fordi han som direktør for den nye Universitetet i Nordland får for mye å gjøre. I et tidligere AN-intervju uttalte han at også han vurderte å gå av allerede i juli som følge av kirurgiskandalen. I skrivende stund er det ikke utnevnt ny styreleder i Nordlandssykehuset.

Så, 13.desember 2010: Norsk Pasientskadeerstatning har konkludert i saken til Lillian Olsen. Hun tilkjennes erstatning for feilbehandlingen ved Nordlandssykehuset. NPEs sakkyndige i saken konkluderer med at det foreligger flere alvorlige avvik fra standard prosedyre og det dokumenteres for første gang manglende journalføring og dokumentasjon fra sykehusets side i saken til Olsen. AN publiserer sak 14.desember.

I forkant av denne avsløringen skrev Lillian Olsen under på en erklæring der hun fritar ansatte i Nordlandssykehuset, UNN, Rikshospitalet og Radiumhospitalet fra taushetsplikten i sin sak. Jeg ba om en slik erklæring fra henne i tilfelle sykehusansatte igjen ville skjule seg bak taushetsplikten og nekte å uttale seg i hennes sak.

18.desember: Nå krever Randi Waade, en av de andre pasientene, ny sakkyndig. NPE har oppnevnt professor Trond Buanes som medisinsk sakkyndig i Waade sin klage sak. Dette er samme professor som i et intervju med Aftenposten 1.juli uttalte at kritikken sykehuset i Bodø har fått for å operere bukspyttkjertelkreft er urimelig. Buanes har avvist klagen til Waade og mener hun ikke har krav på erstatning fra NPE.

Jeg sendte artikkelen der Buanes uttalte seg fordelaktig overfor kollegene i Nordlandssykehuset til NPE og ba om en vurdering. Var de klar over dette? Etter en grundig vurdering svarer NPE at de ikke finner at Buanes er inhabil. AN kan avsløre at NPE har brukt Buanes i fire av klagesakene i kjølvannet av kirurgiskandalen ved Nordlandssykehuset. Buanes er sakkyndig i begge klagen som så langt er avslått. Disse avslagene er anket til Pasientskadenemnda. Professor Buanes har ikke vært sakkyndig i saken til Lillian Olsen som altså ble tilkjent erstatning.

Kirurgiskandalen ble i høst også tema i Stortinget, der helse- og omsorgsministeren redegjorde for blant annet saken i Bodø.

Nordlandssykehuset skal nå bruke 10 millioner kroner for å rette opp sine kvalitetssystemer og sette fokus på pasientsikkerhet. I kjølvannet av skandalene er Nordlandssykehuset plukket ut som nasjonalt pilotsykehus for pasientsikkerhet.

Metodiske utfordringer:

Det har spesielt vært fire metodiske utfordringer i denne saken.

- På grunn av sakens karakter kunne jeg ikke bruke offentlighetsloven for å få ut dokumenter.
- Hovedkilden var i utgangspunktet ikke villig til å stille opp.
- Jeg måtte forstå de dokumentene jeg faktisk satt på.
- Nærhetene til kildene ble også en utfordring fordi vi hadde tett kontakt.

Dokumentene har i sin helhet vært unntatt offentlighet fordi dette dreier seg om taushetsbelagte pasientopplysninger. Også helseforetakets dokumentasjon rundt de ansatte, som har vært involvert i saken, er unntatt offentlighet.

Det nyttet derfor ikke å sitte på kontoret og skrive innsynsbegjæringer og klage på avslåtte begjæringer. Her måtte den menneskelige faktoren brukes, og det måtte brukes tid, mye tid.

Både før og etter at saken ble publisert første gang har jeg hatt en rekke møter og samtaler med Lillian Olsen og hennes nære pårørende. Utfordringen min har hele tiden vært ikke bli for fortrolig. Jeg har prøvd så godt som mulig å være bevisst min rolle som journalist. For å være nyhetsledende i denne saken har jeg brukt mye tid på å pleie kildenettverket også i etterkant av avsløringene i sommer

Da Olsen endelig hadde bestemt seg for å stå fram med sin historie, satt jeg på så mye informasjon at jeg kunne starte skriveprosessen. Bevisst valgte jeg å unngå å bruke mye plass på hennes følelser og bitterhet. Hovedsaken i oppslaget 26. juni er skrevet ut fra dokumentene i saken og Lillian Olsens egne faktaopplysninger. AN bruker kun en trespalte på hennes følelser. For mange personlige betraktninger ville svekket hovedsaken, som nettopp var at sykehuset har foretatt inngrep de ikke har lov til å foreta, og at de har skadet personer som ble utsatt for dette.

I kjølvannet av denne saken har Nordlandssykehuset fått et negativ søkelys på seg. Det har helt klart preget både ansatte og pasienter. Vi er lokalavis og jeg som journalist kan møte sykehusansatte på butikken og på vei hjem fra jobb daglig. Det er en større utfordring for lokaljournalister å ha et kritisk søkelys på sitt eget sykehus enn for en riksavis som har mye større avstand til det de skriver om. Selv har jeg måtte tåle påstander fra anonym innringer om at jeg driver personlig vendetta mot sykehuset. Det må jeg tåle.

Men i Bodø har det aldri vært tradisjon for å drive kampanjejournalistikk for å berge sykehusstilbud. Vi har holdt et kritisk søkelys på vår regions største arbeidsplass. Likevel: Vi er som avis nær, og fordi jeg også over år har hatt god profesjonell kontakt med både omtalte direktør og avgått klinikkjef, følte jeg ingen begeistring den dagen de måtte gå av.

Saken har skapt debatt. Oppslaget vårt 26.juni ble fort hovedsakene til NRK, TV2, Dagbladet, Aftenposten og selvsagt VG, som hadde oppslag samme dag som AN.

Salten presseklubb og Nordland legeförening inviterte til debatt om saken i Bodø høsten 2010. Rundt 200 mennesker, de fleste sykehusansatte, stilte opp. Senere ble saken debattert under Helgeland og Salten Journalistslags årsmøte. Personlig vil jeg nevne at det er en god følelse når vi kan konkurrere så godt med landets største avis.

For di jeg brukte god tid på saken, og gikk grundig inn i saksforhold rundt pancreaskirurgi (bukspyttkjertel) har aldri legene eller ledelsen ved Nordlandssykehuset bestridt innholdet i artiklene. Tvert imot. Sykehusets ledelse, overordnede og tilsynsførere har gjentatte ganger bekreftet at det er foretatt operasjoner som ikke skulle vært foretatt ved sykehuset. Klagene til PFU ble avvist, vi har ikke brutt god presseskikk. Norsk Pasientskadeerstatning har avgjort Lillian Olsens sak. Hun ble så skadet av de omfattende inngrepene hun aldri skulle hatt i Bodø at hun får erstatning. Hvor mye hun vil få utbetalt er ikke avklart.

Konsekvenser av Avisa Nordlands avsløringer:

- To overleger er tatt ut av pasientretta virksomhet.
- Klinikksjefen trakk seg.
- Administrerende direktør trakk seg.
- Ny direktør ble konstituert og senere ansatt.
- Styreleder gikk av.
- Styret i helseforetaket strammet grepet og forlangte innsyn i alt som har med avvik og pasientssikkerhet å gjøre. Den nye ledelsen skal nå rapportere direkte til styret.
- Funksjonsfordelingen i Helse Nord ble kraftig innskjerpet.
- Nordlandssykehuset opprettet en ny funksjon i toppledelsen. Medisinsk direktør ble ansatt for å styrke ledelsens medisinfaglige kompetanse som de har innrømmet ikke var godt nok forankret i toppledelsen.
- Den nye ledelsen har erklært en ny åpenhetskultur.
- Helseforetakets nye ledelse har innskjerpet helsepersonellens fokus på pasientsikkerhet. Det er iverksatt tiltak som gjør at Nordlandssykehus nå regnes som fremst i landet i kampen mot kvalitetssvikt. Kampanjen til helseforetaket anses som så interessant også nasjonalt at Nordlandssykehuset har blitt pilotsykehus i nasjonal sammenheng når det gjelder pasientssikkerhet.
- Lillian Olsen får erstatning fra Norsk Pasientskadeerstatning.
- På grunn av at AN valgte å identifisere de to involverte kirurgene med navn og bilde har lederen i Norsk overlegeforening oppfordret sine 230 medlemmer i Nordlandssykehuset om å boikotte Avisa Nordland.

I skrivende stund:

- Statens Helsetilsyn har ikke konkludert i noen av de 15 operasjoner ved Nordlandssykehuset i etterkant av avsløringene i Avisa Nordland. Et svar er ventet våren 2011.
- Lederen i Nordland legeförening, Margit Steinholt, har varslet etterspill selv om PFU har avvist klagen. 15.desember i fjor skrev Steinholt en leder som er lagt ut på nettet

til Den Norske Legeforening. Under tittelen ”Pressens farlige utvalg?” konkluderer hun med følgende: *Etter at Pressens faglige utvalg i dag har kommet med sin vurdering av en journalistisk metode som kynisk utnytter sårbare pasienter for å henge ut helsearbeidere, er min konklusjon klar; pressens eget granskningsorgan har mistet all integritet. Pressefolk gransker seg sjøl uten evne eller vilje til å se at det fins mennesker og en verden utafor redaksjonen og salgshall. Pressen faglige utvalg er i sannhet blir PRESSENS FARLIGE UTVALG. Kjennelsen i PFU kan ikke bli stående. Da er vi brått og brutalt blitt fritt vilt alle sammen!*

- Hva Steinholt akter å gjøre har hun ikke villet fortelle AN.
- Pasientskadenemnda skal vurdere to av avslagene som NPE har gitt. Fortsatt har ikke NPE avgjort alle klagesakene.
- Helse Nord leter nå etter ny styreleder i Nordlandssykehuset.

Takk:

Jeg vil rette en ydmyk takk til Lillan Olsen som våget å fortelle sin historie. For henne handlet ikke denne saken bare om feilbehandling, men like mye om hun skulle våge å fortelle om interne forhold på sin egen arbeidsplass. Det skal mot til for å gjøre det du gjorde Lillan.

Bodø 12.januar 2011

Inger Anne Lillebø
Journalist
Avisa Nordland
Mobil: 95 88 16 80
Epost: ial@an.no